

ผีญี่ปุ่น

และตำนานเรื่องเล่าสยองขวัญ

วรรณกรรม
CLASSICS
ญี่ปุ่น

Japanese Ghost Stories

ลาฟคาดีโอ เอิร์น : เขียน ชลลดา ไพบูลย์สิน : แปล

Japanese Ghost Stories

ผีญี่ปุ่น และตำนานเรื่องเล่าสยองขวัญ

Lafcadio Hearn

ARROW

ผีญี่ปุ่น

และตำนานเรื่องเล่าสยองขวัญ

Japanese Ghost Stories

ลาฟคาดีโอ เฮิร์น : เขียน ชลลดา ไพบูลย์สิน : แปล

ผีญี่ปุ่น และตำนานเรื่องเล่าสยองขวัญ

Japanese Ghost Stories

ลาฟคาดีโอ เอิร์น : เขียน ชลดา ไพบูลย์สิน : แปล

พิมพ์ พ.ศ. 2565

จัดทำโดย

สำนักพิมพ์แอร์โร่

ในเครือบริษัท แอร์โร่ มัลติมีเดีย จำกัด

เลขที่ 1 ถนนกำแพงเพชร 6 ซอย 5 แยก 6 (โกสุมนิเวศน์ ซ. 2)

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210

โทรศัพท์ 0-2573-6584 ฝ่ายขาย 0-2573-6572

Email : arrowclassicbook@gmail.com Line ID : @arrow11

Homepage : www.arrowmultimedia.co.th

Copyright © by Lafcadio Hearn.

Thai Language Translation copyright © 2022 by Arrow Multimedia Co.,Ltd.

All rights reserved.

© สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท แอร์โร่ มัลติมีเดีย จำกัด

ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไปลอกเลียน ทำสำเนา ถ่ายเอกสาร หรือนำไปเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ต หรือสื่อต่างๆ ไม่ว่าในรูปแบบใด นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

เอิร์น, ลาฟคาดีโอ.

ผีญี่ปุ่น และตำนานเรื่องเล่าสยองขวัญ—กรุงเทพฯ : แอร์โร่, 2565.

296 หน้า.

1. วรรณกรรมแปล I. ชลดา ไพบูลย์สิน, แปล II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-434-305-4

บรรณาธิการ : นิคม ชาวเรือ

กองบรรณาธิการ : สุภาภรณ์ สว่างจันทร์, วลัยกร เต็มจันทร์, ปวันรัตน์ เกียรติธีรชัย,

ชญานี ขุนพิลึก พิสูจน์อักษร : อรรถพร ทองบรรเทิง **รูปเล่ม** : รจนา นครโสภา

ออกแบบปก : ชมพูนุช ขอดคำ ฝ่ายขาย : ณลิณพรรณ เผ่าพันธุ์ขาว

ผู้จัดการทั่วไป : เตือนนภา สุรามิตร

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรนต์ ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

homepage : www.nain.com

พิมพ์ที่ : บริษัท ไอที ออล ดิจิตอลพริ้นท์ จำกัด

52 ซอยเอกชัย 69 ถนนเอกชัย แขวงบางบอน เขตบางบอน กทม. 10150

โทรศัพท์ 0-2899-5429-35 โทรสาร 0-2416-4097

ราคา 295 บาท

เกี่ยวกับผู้เขียน

Lafcadio Hearn

ชีวิตที่มีสีสันของ ลาฟคาดีโอ เฮิร์น จาก ค.ศ. 1850–1904 (พ.ศ. 2393–2447) สัมพันธ์กับแนวทางและความหลากหลายของผลงานของเขา เขาเกิดที่เกาะเลฟกาตา ในทะเลไอโอเนียน บนชายฝั่งตะวันตกของประเทศกรีซ ในวัยเด็กเขาถูกทั้งพ่อและแม่ทอดทิ้งไปในเวลาใกล้ๆ กัน และอยู่ในความปกครองของญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งในประเทศไอร์แลนด์ และประเทศอังกฤษ ในช่วงเวลาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1869 (พ.ศ. 2412) เฮิร์นได้ยึดอาชีพเป็นผู้สื่อข่าวในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยครั้งแรกประจำอยู่ในรัฐซินซินนาติ และต่อมาก็ย้ายมาทำในรัฐนิวออร์ลีนส์ ก่อนย้ายไปหมู่เกาะอินเดียตะวันตกของประเทศฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1887 (พ.ศ. 2430) และใช้เวลาสิบสี่ปีสุดท้ายในชีวิตที่ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งที่นี่เขามีความสามารถในการเป็นล่ามที่ยอดเยี่ยมในยุคแรกๆ ที่วัฒนธรรมของญี่ปุ่นทั้งดึงดูดใจและทำให้ชาวตะวันตกงงงวย ซึ่งผลงานของเฮิร์นที่ทำให้ผู้คนจดจำได้มากที่สุดก็คือ การรวบรวมและแปลนิทานเรื่องผีฉบับดั้งเดิมของญี่ปุ่นเล่มนี้

ชีวประวัติเกี่ยวกับเฮิร์นถูกเขียนขึ้นโดย พอล เมอร์เรย์ บรรณาธิการในการจัดทำผลงานชุดต่างๆ ของเฮิร์น ทั้งยังเป็นอดีตนักการทูตชาวไอร์แลนด์ ผู้ไปรับตำแหน่งที่ประเทศญี่ปุ่นในช่วงปลายทศวรรษ 1970 จนทำให้เกิดความสนใจในตัวเฮิร์นขึ้นมา

คำนำสำนักพิมพ์

ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีตำนานความเชื่อเรื่องผีและเรื่องเล่าเกี่ยวกับผีชนิดต่างๆ อยู่มากมาย มีทั้งอสุรกาย ภูตผีปีศาจ วิญญาณ รวมถึงเทพที่มีทั้งดีและไม่ดี เรื่องผีของญี่ปุ่นก็มีทั้งที่น่ากลัวและไม่น่ากลัว โดยผีแต่ละชนิดก็จะมีเรื่องเล่าความเป็นมาชวนขนหัวลุกแตกต่างกันออกไป

“ผีญี่ปุ่นและตำนานเรื่องเล่าสยองขวัญ” เล่มนี้ “ลาฟคาดีโอ เอิร์น” ได้ใช้เวลาหลายปี เพื่อรวบรวมและแปลจากนิทานเรื่องผีฉบับดั้งเดิมของญี่ปุ่น หนังสือเล่มนี้เต็มไปด้วยเรื่องราวน่าขนลุกมากมาย เป็นที่รู้กันดีว่าญี่ปุ่นนั้นขึ้นชื่อว่าเป็นประเทศที่มีตำนานลึกลับอันน่ากลัว ซึ่งหลายๆ เรื่องก็จะพบได้ในเล่มนี้ อย่างเช่น

- อูราซิมะ ทาโร่ (จากเรื่อง ความฝันในวันกลางฤดูร้อน)
- เมื่อคราวหาลง
- นิงเงียว โนะ ฮากะ : หลุมฝังศพเด็ก
- ชื่นศาลสูง
- ซามูไรอุเมดสึ ชูเบอิ
- จิกิโนกิ : เปรตกินศพ
- โรกูโร คุบิ : ผีปอบคอยาว

นอกจากนี้ยังมีเรื่องราวอีกมากมายที่จะทำให้คุณขวัญผวา และ เป็นสิ่งที่ผู้ต้องการประสบการณ์ขนหัวลุก ไม่ควรพลาด

สำนักพิมพ์แอร์โรว์

คำนำผู้แปล

ผู้แปลได้รวบรวมคำอธิบายเพิ่มเติมเนื้อหาที่เป็นของทั้งผู้เขียน—ลาฟคาติโอ เฮอร์น และที่เพิ่มเติมต่อมาภายหลังของบรรณาธิการ พอล เมอร์เรย์ไว้ด้วยกันในเชิงอรรถ เพื่อความสะดวกและความต่อเนื่องในการอ่าน ผู้แปลตระหนักดีว่าผู้เขียนพิถีพิถันกับการใช้ข้อความ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และการถอดอักษรญี่ปุ่นเป็นอักษรโรมัน ตลอดจนการใช้ตัวเอียง ผู้แปลจึงพยายามรักษาให้คำแปลมีลักษณะการเขียนเหล่านั้นไว้ตามต้นฉบับเกือบทั้งหมด

ทั้งนี้ ผู้แปลได้รับความอนุเคราะห์ในการถอดคำภาษาญี่ปุ่น โดยเฉพาะชื่อเฉพาะต่างๆ หลายๆ คำจากอักษรโรมันเป็นอักษรภาษาไทยแบบถ่ายเสียง จากบรรดาเพื่อนๆ ที่จบจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2-3 คน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อนจุ่ม คุณพรเพ็ญ เกกะนันท์ ผู้เรียนเอกภาษาญี่ปุ่น และเคยได้รับทุนไปศึกษาต่อที่ประเทศญี่ปุ่น ผู้ซึ่งยินดีให้ความช่วยเหลืองานลุล่วง หากผู้แปลไม่ได้ความช่วยเหลือในส่วนนี้ งานชิ้นนี้คงไม่อาจสำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ จึงต้องขอขอบคุณเพื่อนๆ มา ณ ที่นี้

ชลลดา ไพบูลย์สิน

หมายเหตุเกี่ยวกับต้นฉบับ

ในบทประพันธ์ฉบับนี้ ข้อความ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และการถอดอักษรญี่ปุ่นเป็นอักษรโรมันแบบถ่ายเสียง โดยทั่วไปแล้วจะเป็นไปตามหนังสือภาษาญี่ปุ่นหลายฉบับที่พิมพ์ครั้งแรกของเฮิร์น เฮิร์นใช้ระบบเฮปเบิร์น (*Hebon-Shiki*) ซึ่งถูกพัฒนาขึ้นในช่วงปลายศตวรรษที่สิบเก้า โดยยึดการออกเสียงภาษาอังกฤษและภาษาอิตาลีเป็นหลัก เพื่อถอดเสียงภาษาญี่ปุ่นเป็นอักษรโรมัน แม้ว่าระบบคุนเร (*Kunrei-Shiki*) ซึ่งเป็นรูปแบบคู่แข่งของการถอดเสียงภาษาญี่ปุ่นเป็นอักษรโรมันจะได้รับการส่งเสริมโดยนโยบายอย่างเป็นทางการของญี่ปุ่นมาหลายปีแล้ว แต่การถอดเสียงระบบเฮปเบิร์นก็ยังคงใช้กันอย่างแพร่หลาย อย่างไรก็ตาม เครื่องหมายแสดงการออกเสียงบนตัวอักษรก็ได้ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในการถอดเป็นอักษรโรมันที่แตกต่างไป เช่น ‘e’ ไม่มีเครื่องหมายแสดงการเน้นเสียงข้างบนตัวอักษร เนื่องจากมันทำให้การถอดเสียงเป็นตัวอักษรโรมันแบบโบราณนั้นคล้ายกับภาษาฝรั่งเศสมากกว่าภาษาอิตาลี

การสะกดคำและเครื่องหมายวรรคตอนของเฮิร์น ส่วนใหญ่เป็นไปตามหลักการใช้ภาษาแบบอเมริกันเช่นเดียวกับแบบอังกฤษ เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ ตัวเอียง และอักษรโรมันอาจเป็นลักษณะเฉพาะส่วนบุคคล คือเป็นผลของความพยายามหนึ่งที่จะสร้างเสียงของภาษาขึ้นใหม่บนหน้ากระดาษ แม้บ่อยครั้งมันจะเป็นประเด็นที่เขารู้สึกอยู่ลึกๆ ว่ามันทำให้เกิดความขัดแย้งอย่างมากกับบรรดาผู้จัดพิมพ์ แต่เพราะความใส่ใจในรายละเอียดของภาษาอย่างมากของเขาดังที่ได้บอกไว้ จึงทำให้

สันนิษฐานได้ว่า ความไม่สม่ำเสมอนั้นเป็นการจงใจทำอย่างรอบคอบแล้วของเอิร์น และด้วยเหตุนี้มันจึงมักถูกให้คงไว้ อย่างไรก็ตาม การทำให้เป็นตัวอักษรเอียงมีความสม่ำเสมอมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งตรงที่เอิร์นได้เปลี่ยนไปใช้ตัวเอียงภายในเรื่องเดียวกัน การสอดแทรกคำ ข้อความต้นฉบับของเอิร์นโดยใส่วงเล็บเหลี่ยมทั้งหมด เป็นหมายเหตุอธิบายเพิ่มเติมมากกว่าเป็นการแทรกของบรรณาธิการ ยกเว้นเพียงสองครั้งที่ข้อความต้นฉบับไม่ได้กล่าวไว้ ซึ่งความคิดเห็นและคำอธิบายของบรรณาธิการจะอยู่ในรูปแบบของเชิงอรรถ

ลำดับการแสดงชื่อคนญี่ปุ่นในต้นฉบับของเอิร์น ยึดรูปแบบญี่ปุ่นที่ให้นามสกุลมาก่อนแล้วตามด้วยชื่อ ในส่วนของบรรณาธิการ การเรียงลำดับนั้นจะเป็นตามจารีตประเพณีมากกว่าความคงเส้นคงวา ดังนั้นชื่อญี่ปุ่นของลาฟคาติโอ เอิร์น โดยปกติจะใช้ว่า โคอิซุมิ ยาคุโมะ (Koizumi Yakumo) โดยใช้นามสกุลตามด้วยชื่อตัวของเขาทั้งภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ อาจจะเป็นเพราะชื่อภาษาญี่ปุ่นของเขาไม่ค่อยได้ใช้ในภาษาอังกฤษ ส่วนชื่อของภรรยาของเขา โดยทั่วไปจะเขียนว่า เซ็ตซึโกะ (Setsuko) หรือ เซ็ตซึ โคอิซุมิ (Setsu Koizumi) ซึ่งใช้นามสกุลตามหลังชื่อตัวในแบบตะวันตก ชื่อนักประพันธ์ชาวญี่ปุ่นที่มาเป็นอาจารย์สอนแทนเอิร์นที่มหาวิทยาลัยโตเกียว จะใช้ชื่อว่า โซเซกิ นัตสึเมะ (Soseki Natsume) ในภาษาญี่ปุ่น แต่ในภาษาอังกฤษ รวมทั้งในหน้าชื่อเรื่องของหนังสือเขาใช้ว่า นัตสึเมะ โซเซกิ (Natsume Soseki)

นิทานเรื่องต่างๆ ในเล่มนี้นำเสนอโดยเรียงลำดับตามการตีพิมพ์ หนังสือที่มีเรื่องราวเหล่านั้นปรากฏแต่เดิม เนื่องจากเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะแสดงให้เห็นว่าเรื่องพวกนั้นค่อยๆ พัฒนาขึ้นอย่างไรตั้งแต่ต้นจนสิ้นสุดการอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่นของเอิร์น การปรากฏตัวของเอิร์นในฐานะผู้เล่ามี

ความชัดเจนมากในเรื่องแรกๆ ในขณะที่เรื่องหลังๆ ดูเหมือนจะเขียนขึ้นโดยตรงจากต้นกำเนิดพื้นบ้านของเรื่องนั้นๆ

ภาพประกอบในเล่มนี้คัดเลือกมาจาก มังงะ สิบห้าเล่มที่เขียนโดย โฮคุไซ (Hokusai) จิตรกรชื่อดังของศตวรรษที่ 19 ตีพิมพ์ระหว่างปี ค.ศ. 1814–1878 (พ.ศ. 2357–2421) เขามีผลงานจากการรวบรวมภาพพิมพ์แกะไม้ที่ขายดีเป็นเทน้ำเทท่าในประเทศญี่ปุ่น ภาพสเก็ตช์หลายภาพได้รับแรงบันดาลใจจากเรื่องราวที่แปลกประหลาดและบางครั้งก็พิสดารของตำนานญี่ปุ่น แม้ว่าภาพพวกนี้จะไม่ปรากฏในหนังสือของเอิร์นตั้งแต่แรก แต่ภาพมังงะของโฮคุไซก็มีความใกล้เคียงกับวิญญาณ และความละเอียดอ่อนในนิทานผีของเขา นอกจากนี้ก็มีหลายภาพที่วาดขึ้นจากแหล่งที่มาเดียวกัน ในบรรดารูปภาพเหล่านั้นจะมี ภาพยูเรอิ (ผี) ที่มีชื่อเสียง เท็งสุ (สิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติที่มีลักษณะคล้ายทั้งมนุษย์และนก) และโรกูโร กูบิ (ผีที่ยึดคอได้หรือถอดหัวลอยไปได้) ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนปรากฏอยู่ในลักษณะของเครื่องแต่งกายต่างๆ โดยภาพวาดของโฮคุไซมักจะแสดงการกลุ้มรุมพระภิกษุโดยปีศาจเหล่านี้ ในขณะที่มุ่งหวังว่าปฏิกริยาระหว่างโลกของภูตผีปีศาจกับความเลื่อมใสทางพุทธศาสนา จะเป็นหนึ่งในแกนหลักของเรื่องในนิทานผีของเอิร์น

สารบัญ

เกี่ยวกับผู้เขียน	5
หมายเหตุเกี่ยวกับต้นฉบับ	8
บทนำ	15
- นิทานญี่ปุ่นเรื่องผี	19
- นิทานเรื่องผีและอสุรกาย	23
- ความฝันในวังกลางฤดูร้อน	31
- เมื่อคราวหาลง	49
- นิงเงียว โนะ ฮากะ : หลุมฝังศพเด็ก	55
- คนโดนผีหลอกตลอด	60
- เศษหัวกะโหลก	66
- วิบากกรรม	70
- อิงวะ-บานะชิ : นิทานแห่งชะตากรรม	98
- นิทานเกี่ยวกับเท็งกู	104
- กลับมาขอคืนดี	111
- ตำนานของฟูเง็ง-โบชัตสึ	116

- สารบัญศัพท์	120
- ความกรุณาปราณีของเทพธิดาเป็นเตี้ง	124
- ความกตัญญูของชาเมะบิโตะ	134
- คำสัญญาที่ให้ไว้	141
- ผิดคำสัญญา	147
- ชั้นศาลสูงสุด	156
- เรื่องของผู้เฒ่าควาชิน โคจิ	161
- เรื่องของชามุไรอุเม็ตสึ ชูเบอิ	170
- ตำหนาน้ำตักยูเรอิ ดาคิ	175
- ในถ้ำน้ำชา	178
- อิกิเรียว : วิญญาณออกจากร่าง	183
- เรื่องของโอ กาเมะ	188
- เรื่องของชูโกโร่	193
- เรื่องของมิมินาชิ โฮอิจิ : โฮอิจิผู้ไร้หู	199
- จิกิโนกิ : เปเรตกินศพ	212
- มูจินะ : ผีไม่มีหน้า	218
- โรกูโร กูบิ : ผีปอบคอยาว	221
- ยูกิ-ออนนะ : ปีศาจหิมะ	234
- เรื่องของอาโอยากิ : ต้นหลิวหิมะ	239

- ความฝันของอากิโนะชิเกะ	251
- ริกิ-บาก้า : คนปัญญาอ่อน	259
- สาวในกระจกเงา	262
- เรื่องของอิโต้ โนริสุเกะ	270
- ภาคผนวก	286
- สัมผัสแห่งฝันร้าย	287

บทนำ¹

ใครก็ตามที่แสวงหาเป็นไม่เชื่อเรื่องผี ไม่ว่าจะแบบไหน เขาโกหกตัวเอง เราทุกคนโดนผีหลอกอยู่เสมอ...แม้ว่าพวกเราส่วนใหญ่ (ยกเว้นกวี) ไม่เต็มใจที่จะสารภาพว่าเคยถูกหลอกก็ตาม

ลาฟคาติโอ เฮอร์น ‘คนโดนผีหลอกตลอด’²

มีนักเขียนจำนวนน้อยมากที่จะซึมซับไปกับความเข่าขวัญได้เท่ากับ (แพทริก) ลาฟคาติโอ เฮอร์น การเขียนเรื่องผีให้ประสบความสำเร็จอาจต้องใช้ปฏิสัมพันธ์บางอย่าง ระหว่างเนื้อเรื่องกับลักษณะนิสัยของตัวผู้เขียนเอง สิ่งที่ทำให้เฮอร์นน่าสนใจเป็นพิเศษไม่ใช่เพียงเพราะเขาโดนความหวาดกลัวเล่นงานตั้งแต่อายุน้อยในระดับที่หาใครเทียบได้ยาก แต่เขายังเปิดโปงรากเหง้าของปรากฏการณ์นี้ด้วยตัวเอง ในงานเขียนเรื่องต่อมา (ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์เกินความจำเป็น เมื่อมูลเหตุนั้นเป็นความเต็มใจ) ประเทศญี่ปุ่นที่เฮอร์นใช้ชีวิตอยู่ในช่วงสิบปีสุดท้ายของชีวิตนั้น ทำให้ความหลงใหลไปกับความสยองขวัญและเรื่องผีแสดงออกทางศิลปะอย่างเต็มที่ ในตำนานผีญี่ปุ่นที่เฮอร์นตีพิมพ์ตอนปลายศตวรรษที่สิบเก้าและต้นศตวรรษที่ยี่สิบนั้น เขาตั้งนิทานพื้นบ้านญี่ปุ่นโบราณที่ออบอล

¹ บทนำโดยบรรณาธิการ พอล เมอร์เรย์

² อ่านเรื่อง ‘คนโดนผีหลอกตลอด’ ในเล่มนี้ที่หน้า 60

ไปด้วยความทรงจำวัยเด็กอันสับสนของตัวเอง มาสร้างเป็นเรื่องราวที่น่า
ตกตะลึงและสยองขวัญ อย่างเช่น *ไควดัน (Kwaidan)* หรือตำนานผีญี่ปุ่น
ซึ่งทุกวันนี้ได้รับการยกย่องให้เป็นนิทานคลาสสิกของประเทศญี่ปุ่นในแบบ
ฉบับของตัวเอง

ในปี ค.ศ. 1890 (พ.ศ. 2433) เมื่ออย่างเข้าสู่วัยสี่สิบปี เฮิร์นได้ตั้ง
รกรากที่ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นที่ที่เขาใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ ไม่นานหลังจากที่
มาถึง เฮิร์นก็เลิกติดต่อกับ Harper & Brothers ผู้จัดพิมพ์ในนิวยอร์ก
ซึ่งเคยตีพิมพ์ผลงานของเขาในช่วงหลังของทศวรรษ 1880 โดยเนื้อหาที่
ตีพิมพ์ในตอนนั้นจะเกี่ยวกับอินเดียตะวันตกโดยเฉพาะ นับแต่ที่เขาพำนัก
ชั่วคราวที่นั่น ความหวังใดๆ ที่เขาจะหาเลี้ยงชีพอยู่ด้วยปากกาเป็นอัน
พับไป เขามุ่งมั่นกับการเป็นครู และจากปี ค.ศ. 1896 (พ.ศ. 2439) ก็เป็น
อาจารย์ที่มหาวิทยาลัยโตเกียว ในประเทศญี่ปุ่นเฮิร์นเติบโตขึ้นทั้งในฐานะ
คนคนหนึ่ง และในฐานะนักเขียน ซึ่งเฮิร์นนั้นจัดได้ว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถ
ดีเยี่ยมในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างเรียบง่าย

เฮิร์นมีความตั้งใจที่จะผลิดาวรรณกรรมที่น่าประทับใจอย่างน้อยปี
ละหนึ่งเล่ม ซึ่งส่วนใหญ่ได้ถูกตีพิมพ์และเผยแพร่ในประเทศสหรัฐอเมริกา

เฮิร์นใช้เวลาปีแรกที่ญี่ปุ่นในฐานะครูระดับมัธยมศึกษา ในเมือง
มัตสึเอะ เมืองเล็กๆ บนชายฝั่งตะวันตกของประเทศ ห่างไกลจากมหานคร
โตเกียวไปทางทิศตะวันออก ที่นี้เขาพบชนบประเพณีดั้งเดิมของญี่ปุ่น และ
เขารักมันมาก เขาได้รับการแนะนำให้รู้จักกับผู้หญิงญี่ปุ่นคนหนึ่งในชนชั้น
ซามูไร ชื่อ เซ็ตซึโกะ (เซตซี) โคอิซูมิ ซึ่งต่อมาเขาก็แต่งงานกับเธอ เธอ
ได้มอบไม้ตรีจิตซึ่งพลิกชีวิตในวัยผู้ใหญ่ให้แก่เขาจนขึ้นมาถึงจุดนี้ และ
ทั้งคู่ก็มีลูกด้วยกันถึงสี่คน

บางครั้งเฮิร์นก็รู้สึกไม่เข้าใจญี่ปุ่นเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัว จนรู้สึก
ท้อแท้ถึงขั้นที่อยากออกจากประเทศนี้ไป แต่เพราะความเชื่อมั่นในคุณค่า
ของวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ไม่เคยสั่นคลอน ทำให้เขาดำรงตำแหน่งอาจารย์ที่
มหาวิทยาลัยโตเกียวได้เป็นระยะเวลาถึงแปดปี ในช่วงเวลาระหว่างนั้นเขา
ได้รับสัญชาติญี่ปุ่นโดยใช้ชื่อ โคอิซุมิ ยาคุโมะ (โคอิซุมิเป็นนามสกุลของ
ภรรยา) เพื่อรักษาสัทธีโนมรดกของครอบครัว อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ส่งผล
กระทบให้เขาต้องแยกทางกับมหาวิทยาลัยโตเกียวในปี ค.ศ. 1904 (พ.ศ.
2447) เมื่อโดนลดเงินลงเท่ากับที่จ่ายให้กับคนญี่ปุ่น และเขาก็ถูกแทนที่โดย
นัตสึเมะ โซเซกิ นักเขียนนวนิยายชาวญี่ปุ่นผู้มีชื่อเสียง ซึ่งในปี ค.ศ. 1914
(พ.ศ. 2457) นัตสึเมะ โซเซกิก็ผลิตนวนิยายเรื่อง โคโคโระ ออกมา โดย
ใช้ชื่อเดียวกับเล่มที่เฮิร์นเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1896 (พ.ศ. 2439) และเฮิร์น
ก็ได้รับงานอื่นทดแทนทันที แต่หลังจากเข้ารับตำแหน่งใหม่เป็นอาจารย์
ที่มหาวิทยาลัยวาเซดะได้ไม่นาน เขาก็เสียชีวิตด้วยโรคหัวใจ ในวันที่ 26
กันยายน ค.ศ. 1904 (พ.ศ. 2447)

นิทานญี่ปุ่นเรื่องผี

ที่ประเทศญี่ปุ่น เฮิร์นผลิตผลงานวรรณกรรมเกี่ยวกับผีมากขึ้น โดยเขียนเป็นภาษาอังกฤษ และส่วนใหญ่ถูกผลิตมาสำหรับผู้อ่านชาวตะวันตก เรื่องราวของเฮิร์นแตกต่างจากเรื่องราวของนักเขียนร่วมสมัยของเขาในประเทศอังกฤษและไอร์แลนด์ กล่าวคือ ผีและเรื่องเล่าสยองขวัญสมัยวิกตอเรียส่วนใหญ่มักจะสร้างขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เขียน เช่น โจเซฟ เชอริตัน เลอ ฟานิว (Joseph Sheridan Le Fanu) บราม สโตเกอร์ (Bram Stoker) และ เอ็ม. อาร์. เจมส์ (M. R. James) แม้ว่าเรื่องราวเหล่านั้นอาจจะมีรากเหง้าของคติความเชื่ออยู่บ้าง แต่นั่นก็เป็นเพียงเพราะมันคือปัจจัยธรรมชาติที่ต้องมีอยู่ในวรรณกรรม ทว่าเรื่องของเฮิร์นนั้นมีการสร้างสรรค์อย่างเป็นเอกลักษณ์ เขาได้เชื่อมโยงลักษณะรูปร่างของผีให้สอดคล้องกับเรื่องเล่า โดยยึดตามต้นฉบับพื้นบ้านดั้งเดิม ที่แปลมาเป็นภาษาอังกฤษจากอีกภาษา และอีกวัฒนธรรมหนึ่ง

เฮิร์นหลงเสน่ห์นิทานพื้นบ้านในทุกรูปแบบ นับตั้งแต่ก๊อบลิน และเทพนิยายของชาวไอริชที่เขาเคยได้ยินได้ฟังมาในวัยเด็ก ไปจนถึงบทวี (บัลลาด) ของลอนดอนตอนตะวันออก วัฒนธรรมครีโอลและเคจุนของนิวยอร์ก-ลีนส์ และเรื่องราวของซอมบี้ในหมู่เกาะอินเดียตะวันตก เมื่อไปถึงญี่ปุ่น

เขาก็หลงใหลในขนบธรรมเนียมประเพณีพื้นบ้านอีกครั้ง คราวนี้มาในรูปแบบของเรื่องผี เอิร์นโซคิตที่เซตซี ภรรยาของเขากระตือรือร้นที่จะหาหนังสือเก่าๆ เกี่ยวกับเรื่องราวของผี ซึ่งเธอแปลและตีความให้กับเขา (คนอื่น ๆ เช่นนักศึกษาของเขาจะมีส่วนร่วมด้วยหรือไม่ ก็เป็นจุดที่น่าสงสัย) ในหนังสือเรื่อง ‘Reminiscences (ความทรงจำ)’ ของเธอ เซตซีได้เปิดเผยให้เห็นการผสมผสานระหว่างความเชื่อชาวยุทธทางด้านเทคนิคการเขียนและความผูกพันทางด้านอารมณ์ความรู้สึกกับวัตถุโบราณ ซึ่งวางอยู่ในใจกลางผลงานของเอิร์นเรื่อง *ไคตัน (Kwaidan)* ด้วย :

เขาชอบเรื่องผีมาก และมักจะพูดว่า ‘หนังสือเรื่องผีเป็นสมบัติของผม ผมตามหามาจากร้านหนังสือมือสองร้านแล้วร้านเล่า’ ในคืนที่เซตซีชิม ฉันจะเล่าเรื่องผีให้เขาฟัง โดยหรีแสงตะเกียงลงอย่างจงใจ เขาฟังนิทานของฉันด้วยลมหายใจรวยริน และในบรรยากาศที่น่าสะพรึงกลัว เมื่อเขาถามอะไรบางอย่าง เขาจะถามด้วยน้ำเสียงต่ำมาก ๆ ดูราวกับว่าเขาตกใจจริง ๆ เมื่อฟังฉันเล่า เรื่องของฉันจึงมีชีวิตชีวาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในบรรยากาศเช่นนั้นบ้านของฉันก็ดูราวกับโดนสิง บางครั้งฉันก็ฝันกลัวและกลายเป็นถูกฝันร้าย รุมเร้า เมื่อฉันเอย่เรื่องนี้กับเขา เขาจะพูดว่า ‘จั้น พักก่อน’ จากนั้นเราก็จะหยุด และเมื่อเรื่องที่ฉันเล่าให้ฟังทำให้เขาเกิดจินตนาการแล้ว เขาจะพอใจอย่างสุดซึ้ง

ถ้าเป็นเรื่องเก่าๆ ฉันมักจะสรุปเรื่องก่อน จากนั้นถ้าเขาเห็นว่าน่าสนใจ เขาจะเขียนโครงเรื่องลงไป และขอให้ฉันเล่าเรื่องในรายละเอียดทั้งหมด เขาทำให้ฉันเล่าเรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายๆ ครั้งติดต่อกัน ถ้าฉันกำลังจะเล่าเรื่องโดยอ่านจากหนังสือ เขาจะบอกว่า ‘อย่าอ่านจากหนังสือตอนที่คุณเล่าเรื่อง คุณต้องเล่าเรื่องให้เหมือนกับว่าเป็นเรื่องของตนเอง ด้วยคำพูดของคุณเอง และจาก

ความคิดของคุณเอง’ ดังนั้น ฉันจึงต้องย่อยและชิมซ้ำเรื่องราวก่อนที่จะเล่า นั่นคือเหตุผลว่าทำไมฉันจึงเก็บเอาไปฝัน

เมื่อเขาพบว่าเรื่องนี้น่าสนใจ เขาจะเปลี่ยนไปเสมอและเริ่มจริงจังมาก : ใบหน้าของเขาจะซีด และดวงตาแข็งกร้าวดูน่ากลัวมาก มันเปลี่ยนแปลงไปอย่างผิดธรรมดา ยกตัวอย่างเช่นในกรณีเรื่องของ โอ-กัตซึ-ซัง ใน ‘ตำนานของยูเรอิ-ดาคิ’ ที่ปรากฏในตอนแรกของหนังสือ *Kotto (คอตโตะ)* ขณะที่ฉันกำลังเล่าเรื่องนั้น ใบหน้าของเขาเริ่มซีดลงและตาค้าง นั่นประหลาดมาก และในโอกาสเช่นนั้นจู่ๆ ตัวฉันเองก็ตกใจ พอฉันเล่าจบเขาก็หายใจยาวราวกับโล่งอกแล้วพูดว่า ‘เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก’ จากนั้นเขาก็ขอให้ฉันพูดว่า ‘ว้าย! นั่นมันเด็ด!’ อีกครั้ง และพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาถามฉันว่า ‘คุณคิดยังไงที่เธอพูดอย่างนั้น? น้ำเสียงของเธอเป็นอย่างไร? คุณจินตนาการว่าเธอทำเสียงอีกอักอย่างไร? คินนั้นมันเป็นอย่างไร?’ เขาปรึกษาฉันหลายสิ่งหลายอย่างที่ฉันจับไม่ได้เขียนไว้ แล้วพูดว่า ‘ผมคิดว่าน่าจะคล้ายแบบนี้ คุณเองคิดว่าอย่างไร?’ ถ้ามีใครแอบมองดูเราจากด้านนอก เราคงจะดูเหมือนคนบ้าสองคน

นิทานเรื่องผีและอสูรกาย³

นานมาแล้ว ณ ดินแดนแห่งนี้ในสมัยที่ยังมีปีศาจจิ้งจอกและอสูรกายสิงอยู่ มีหญิงสาวในตระกูลซามูไรผู้หนึ่งเดินทางมายังเมืองหลวง พร้อมกับพ่อและแม่ของนาง นางมีรูปร่างมากจนชายทุกคนที่เห็นต้องหลงรัก และซามูไรหนุ่มนับร้อยต่างปรารถนาจะได้นางเป็นคู่ครอง พวกเขาแจ้งความประสงค์นั้นให้พ่อแม่ของนางทราบ เป็นธรรมเนียมประเพณีของคนญี่ปุ่นมาช้านานที่พ่อแม่จะเป็นผู้จัดงานแต่งงานให้กับบุตรสาว แต่ทุกประเพณีย่อมมีข้อยกเว้น และกรณีของหญิงสาวนางนี้ก็คือข้อยกเว้น พ่อแม่ของนางประกาศว่าพวกเขาตั้งใจจะยอมให้บุตรสาวเลือกคู่ครองของตนเอง และชายทุกคนที่ใคร่จะชนะใจนาง ก็สามารถเข้ามาเพื่อขอความรักจากนางได้โดยอิสระเสรี ไม่มีข้อจำกัด

บรรดาชายหนุ่มผู้มีศรัทธาและมั่งคั่งร่ำรวย ล้วนได้รับอนุญาตให้เข้ามาในบ้านเพื่อให้นางเลือกคู่ พวกเขาต่างเกี่ยวพาราสีนางด้วยวิธีการที่

³ เรื่องของผีและอสูรกาย (OF GHOSTS AND GOBLINS) : ข้อความตรงนี้ตัดตอนมาจากงานเขียนชื่อ *Hearn's Glimpses of Unfamiliar Japan* (เรื่องแปลกประหลาดเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่นของเฮิร์น) ซึ่งผู้เขียนรำลึกถึงการชมการแสดงโคมไฟแสนวิเศษในเทศกาลตอนกลางคืนกับคินจુโร่ คนสวนของเขา และเป็นแรงบันดาลใจให้คินจูโร่เล่านิทานเรื่องต่อๆ ไป

คิดว่าดีที่สุด ไม่ว่าจะเป็นด้วยการมอบของกำนัลและคำพูดหวานๆ หรือจะร้อยเรียงเป็นบทกวีเียนยอนาง และสัญญาว่าจะรักษางตราบนิรันดร์ นางพูดกับแต่ละคนอย่างไพเราะและให้ความหวัง แต่มีเงื่อนไขแปลกประหลาดคือทุกคนที่เข้ามาขอความรักจากนางต้องยอมปฏิญาณด้วยเกียรติแห่งความเป็นชาмуไร่ว่าจะยอมทำบททดสอบความรักที่เข้มมีต่อนาง และไม่เปิดเผยให้ผู้ใดรู้ว่าบททดสอบนั้นคืออะไร ซึ่งทั้งหมดก็ตกลง

ทว่าหลังจากเข้าสู่บททดสอบนั้น ปรากฏว่าแม้แต่ผู้มาเกี้ยวพาราสีที่มันใจที่สุดก็ยิ่งเลิกล้มความตั้งใจอย่างกะทันหัน ดูเหมือนว่าพวกเขาจะหวาดกลัวอะไรบางอย่างเป็นพิเศษ และมีคนจำนวนไม่น้อยที่เผ่นหนีออกจากเมืองนี้ไป โดยไม่อาจชักชวนให้กลับมาได้อีกเลย แต่ก็ไม่มีใครแย้มได้ว่าเพราะเหตุใด ดังนั้นใครต่อใครที่ไม่รู้เรื่องราวลึกลับนี้ต่างพากันซุบซิบไปทั่วว่าสาวงามนางนี้ต้องเป็นปีศาจจิ้งจอก หรือไม่ก็อสุรกายเป็นแน่

บัดนี้ เมื่อบรรดาผู้มีตำแหน่งสูงส่งสละการเลือกคู่ไป ก็ปรากฏชาмуไร้อีกคนหนึ่งซึ่งมิได้มีทรัพย์สินสมบัติอันใดนอกจากดาบ เขาเป็นคนดีและซื่อสัตย์ ด้วยการแสดงออกที่น่าพอใจ ก็ดูเหมือนว่าหญิงสาวจะมีใจให้กับเขา แต่นางก็ได้ให้เขาทำบททดสอบเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ โดยที่นางบอกให้เขากลับมาพบนางอีกครั้งในค่ำคืนหนึ่ง

เมื่อถึงคืนนั้น หญิงสาวเป็นผู้ต้อนรับเขาด้วยตัวเองที่บ้าน นางยื่นมือออกไปเชื้อเชิญ และบอกชาмуไร่ว่าอยากให้เขาออกไปข้างนอกกับนางในตอนดึก ซึ่งชาмуไร่อยินยอมด้วยความยินดี และถามว่านางต้องการไปที่แห่งใด แต่นางไม่ตอบคำถามของเขา จู่ๆ นางก็เงิบและมีที่ท่าแปลกๆ หลังจากนั้นไม่นานนางก็ออกไปโดยทิ้งเขาไว้ลำพัง

เมื่อเลยเที่ยงคืนมาสักระยะ นางก็กลับมา โดยนุ่งห่มชุดสีขาวราวกับวิญญาน นางส่งสัญญาณให้เขาตามมาโดยไม่พูดอะไรสักคำ ทั้งสองรีบออกจากบ้านไปในขณะที่คนทั้งเมืองหลับสนิท คืนนั้นเป็นคืนที่เรียกกันว่า โอโ-

โรซึกิ-โยะ (Oborozuki-yo) ซึ่งหมายถึง “คืนพระจันทร์เต็มดวง” ผู้คนมักจะเล่าขานกันว่าเป็นคืนที่ปีศาจออกเร่ร่อน หญิงสาวเดินนำทางชาмуไรไปอย่างรวดเร็ว ผ่านไปทางไหนสุนัขก็เห่าหอนตามหลัง แล้วนางก็ก้าวพ้นอาณาเขตของเมืองนั้นไปยังสถานที่ที่เป็นเนินสูง ปกคลุมไปด้วยต้นไม้หนาแน่นมืดครึ้มอันเป็นที่ตั้งของสุสานโบราณ นางเคลื่อนตัวเข้าไปในนั้น เจกเช่นเงาสีขาวๆ ลื่นไถลเข้าไปในความมืด ชาмуไรเดินตามไปด้วยความสงสัย กำดาบไว้ในมือ แล้วค่อยๆ มองเห็นมากขึ้นเมื่อสายตาคู่न्छินกับความมืด

หญิงสาวหยุดข้างๆ หลุมศพที่เพิ่งขุดใหม่ๆ และส่งสัญญาณให้เขารอ เครื่องมือขุดหลุมยังคงวางอยู่ที่ตรงนั้น นางคว่ำขี้นมาอันหนึ่งแล้วรีบขุดอย่างบ้าคลั่ง ไม่รู้ว่าเอาเร็วแรงมาจากไหน สุดท้ายจอบก็ฟันโดนฝาโลงเสียงดังโครม อีกชั่วขณะหนึ่งก็ปรากฏให้เห็นโลงศพทำจากไม้สดๆ สีขาว นางเปิดฝาโลงเผยให้เห็นศพนอนอยู่ภายใน—มันคือศพของเด็กนางบิตแซนออกจากร่างนั้นด้วยอาการของปีศาจ แล้วหักเป็นสองท่อน นางนั่งยองๆ แล้วเริ่มกลืนกินครึ่งท่อนบน จากนั้นก็เหวี่ยงอีกครึ่งท่อนไปให้คนรักของนางและร้องตะโกนว่า “กินซะ ถ้ารักข้า! ข้ากินสิ่งนี้!”

ชาмуไรไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย เขาย่อตัวลงนั่งข้างๆ อีกด้านหนึ่งของหลุมศพ และกินแซนอีกครั้งท่อน พร้อมกับบ่นว่า ‘อร่อยที่สุด! ขอดีอีกหน่อยเถอะนะ’ เพราะว่าแซนนั่นทำจาก ควาชิ (Kwashi)⁴ ที่อร่อยที่สุดเท่าที่ไซเคียว (ร้านขายขนม) เคยทำเลย

จากนั้นหญิงสาวก็ลุกขึ้นยืนพร้อมกับหัวเราะว่า และส่งเสียงร้องว่า : “ท่านคนเดียวเท่านั้น ในบรรดาผู้กล้าหาญที่เข้ามาจับข้า ท่านไม่วิ่งหนี! และข้าต้องการคู่ครองที่ไม่กลัว ข้าจะแต่งงานกับท่าน ข้าคงจะรักท่าน ท่านคือชายผู้นั้น!”

⁴ Kwashi คือลูกอม หรือทอฟฟี่ของญี่ปุ่น

“เอ้อ คินจูโร่” ผมพูดขึ้นในขณะที่เดินทางกลับบ้าน “ผมเคยฟังและอ่านนิทานญี่ปุ่นหลายเรื่องเกี่ยวกับการกลับมาเกิดของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ในทำนองเดียวกัน คุณเองก็บอกผมว่าคุณยังเชื่อเรื่องการกลับมาเกิดแล้วทำไมล่ะ เท่าที่ผมอ่านมาและตามที่คุณเล่าให้ฟังนั้น การกลับมาของคนที่ยังมีชีวิตไม่ใช่เรื่องที่ยากให้เกิดเลย พวกเขากลับมาเพราะความเกลียดชัง หรือเพราะความอิจฉาริษยา หรือไม่พวกเขาก็มีอาชญากรรมบางอย่างได้เพราะความเศร้าโศก แต่มีใครที่กลับมาแบบไม่ได้เป็นผีใหม่—เรื่องแบบนี้มันได้เขียนเอาไว้ที่ไหนบ้างไหม แน่نونพวกเขาก็คงมีประวัติโดยทั่วไปที่เหมือนกันกับที่เราเห็นในคินนี้ น่ากลัวมากและเลวร้ายมาก ไม่มีอะไรที่สวยงามหรือเป็นจริงเลย”

ผมกล่าวเช่นนั้นเพื่อที่จะลงใจคินจูโร่ แล้วเขาก็ให้คำตอบที่ผมต้องการ โดยเล่าเรื่องราวดังต่อไปนี้

‘นานมาแล้ว ในสมัยของไดเมียว⁵ คนหนึ่งซึ่งจำไม่ได้ว่าชื่ออะไร มีชายหนุ่มและหญิงสาวอาศัยอยู่ในเมืองเก่าแก่แห่งหนึ่ง ทั้งสองรักใคร่กันมาก แม้จะไม่มีใครจำชื่อพวกเขาได้ แต่เรื่องราวของพวกเขาก็ยังคงไม่ถูกลบเลือน พวกเขาได้หมั้นหมายกันไว้ตั้งแต่ยังเด็ก และเล่นด้วยกันมาแต่เล็ก เพราะพ่อแม่เป็นเพื่อนบ้านกัน และเมื่อพวกเขาเติบโตขึ้นก็รักใคร่กันเสมอมา

ก่อนที่เด็กชายจะโตเป็นหนุ่ม พ่อแม่ของเขาได้เสียชีวิตไปเสียก่อน แต่เขาก็ได้รับใช้ขามูไรชั้นสูงผู้หนึ่งที่เคยเป็นเพื่อนกับสมาชิกในครอบครัวของตน และไม่นานเขาก็ได้รับความเมตตาอย่างยิ่งจากขามูไรผู้นั้น ชายหนุ่มนั้นเป็นคนสุภาพอ่อนน้อม เฉลียวฉลาดมีไหวพริบ และมีความ

⁵ ไดเมียว (Daimyō) เป็นตำแหน่งขุนนางศักดินาของญี่ปุ่น ผู้มีอิทธิพลยิ่งใหญ่ตั้งแต่ศตวรรษที่สิบจนถึงกลางศตวรรษที่สิบเก้า ครอบครองถูกยกเลิกในปี ค.ศ. 1871 (พ.ศ. 2414) หลังการปฏิรูปสมัยเมจิในปี ค.ศ. 1868 (พ.ศ. 2411)

สามารถในเรื่องอาวุธเป็นพิเศษ เขาจึงหวังว่าตนจะได้อยู่ในตำแหน่งที่ช่วยให้ได้แต่งงานกับคู่หมั้นในไม่ช้า แต่ก็เกิดสงครามขึ้นทางด้านทิศเหนือและทิศตะวันออกขึ้นเสียก่อน และจู่ๆ ชายหนุ่มก็ถูกเรียกตัวให้ติดตามขุนนางของเขาไปรบ อย่างไรก็ตาม ก่อนจากไปเขาได้พบกับหญิงสาวคนนั้น ทั้งสองได้แลกเปลี่ยนคำมั่นสัญญาต่อหน้าพ่อแม่ของหญิงสาว ชายหนุ่มสัญญาว่าหากเขายังมีชีวิตอยู่จะกลับมาภายในหนึ่งปีนับจากวันนั้น เพื่อแต่งงานกับคู่หมั้น

หลังจากที่เขาจากไปเป็นเวลานาน โดยไม่มีข่าวคราวอะไรเลย เพราะสมัยนั้นไม่มีไปรษณีย์เหมือนตอนนี้ หญิงสาวก็เสียใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อนึกถึงความเสี่ยงของสงครามแล้วนางก็ตรอมใจจนผ่ายผอม ชีตเขียว และอับเฉา ครั้นแล้วนางก็ได้ยินเรื่องราวของชายหนุ่มผ่านทางผู้ส่งสารจากกองทัพเพื่อแจ้งข่าวถึง *ไต้เมียว* ต่อมาก็มีจดหมายฉบับหนึ่งถูกส่งมาหานาง โดยผู้นำสารอีกคน แต่หลังจากนั้นก็ไม่มีมาอีกเลยแม้สักคำเดียว เวลาเป็นปีสำหรับคนที่เฝ้ารอช้ายาวนาน แล้วปีนั้นก็ผ่านไปโดยที่ชายหนุ่มไม่ได้กลับมา

เวลาผ่านไปอีกหนึ่งฤดูกาล แต่ชายหนุ่มก็ยังไม่กลับมา หญิงสาวจึงคิดว่าเขาตายไปแล้ว นางล้มป่วยจนเสียชีวิต และศพก็ถูกนำไปฝัง พ่อแม่ที่แก่ชราของนางซึ่งไม่มีบุตรคนอื่นอีก ก็ได้แต่เศร้าโศกสุดจะพรรณนา พวกเขาเกลียดชังบ้านของตนเองเพราะความเจ็บเหงา ครั้นล่วงมาพวกเขาก็ตกลงขายข้าวของทั้งหมดที่มีและออกปฏิบัติ *เซ็งงาจิ (Sengaji)*—คือการจาริกแสวงบุญไปยังวัดพันแห่งของนิกายนิจิเร็นชู ซึ่งต้องใช้เวลาหลายปี ดังนั้นพวกเขาจึงขายบ้านหลังเล็กๆ ของตนพร้อมด้วยเครื่องเรือนทั้งหมด ยกเว้นแผ่นจารึกของบรรพบุรุษและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่มีวันขาย

รวมทั้ง อีฮาอิ⁶ ของบุตรสาวที่ได้นำไปฝังไว้ ตามธรรมเนียมของผู้ที่กำลังจะออกจากภูมิลำเนาของตน ณ วัดประจำตระกูล ตอนนั้นครอบครัวนี้หนีถือนิกายนิชิเร็นชู และเมียวโกจิคือวัดของพวกเขา

เมื่อพวกเขาจากไปได้เพียงสี่วัน ชายหนุ่มคู่หมั้นของบุตรสาวก็กลับมาถึงเมือง เขาพยายามทำตามสัญญาโดยได้รับอนุญาตจากชามูไรผู้เป็นเจ้านาย เนื่องจากจังหวัดต่างๆ ในระหว่างทางนั้นเต็มไปด้วยสงคราม อีกทั้งถนนหนทางและทางผ่านก็ต้องได้รับการคุ้มกันโดยกองทหารอุปสรรคยุ่งยากมากมายเหล่านี้ทำให้เขามาถึงอย่างล่าช้า ครั้นพอทราบเรื่องเคราะห์ร้ายนั้น ชายหนุ่มก็ล้มเจ็บด้วยความทุกข์ระทม และคงเป็นอยู่เช่นนั้นอีกหลายวันโดยไม่รับรู้อะไรเลย คล้ายคนกำลังจะตาย

พอเริ่มฟื้นตัว ความเจ็บปวดจากความทรงจำทั้งหมดก็กลับมาอีก และเขาก็เสียใจที่ตนยังไม่ตาย เขาจึงตัดสินใจที่จะฆ่าตัวตายบนหลุมฝังศพของคู่หมั้น ในทันทีที่ไม่มีใครสังเกต เขาก็ออกไปพร้อมกับหิบบาดไปยังสุสานแห่งวัดเมียวโกจิ สถานที่อันวังเวงซึ่งฝังศพของหญิงสาวเอาไว้ เมื่อถึงหลุมฝังศพของหญิงสาว ชายหนุ่มก็คุกเข่าลงเพื่ออธิษฐานและร้องไห้ เขาระลึกตามนางว่าเขาควรทำอะไร ทันใดนั้นเอง เขาก็ได้ยินเสียงของนางร้องเรียกขึ้นว่า “ท่าน!” และรู้สึกได้ถึงมือของนางที่สัมผัสมือของเขา ชายหนุ่มเห็นนางคุกเข่าอยู่ข้างๆ นางยิ้มและสวยงามเหมือนอย่างที่เขาจำได้ เพียงแต่ซีดลงกว่าเดิม แล้วหัวใจของเขาก็เต้นแรงจนพูดไม่ออกด้วยความอัศจรรย์และสงสัย เปี่ยมล้นไปด้วยความสุขในขณะนั้น นางพูดขึ้นว่า : “ไม่ต้องสงสัยหรอก จริงๆ แล้วข้ายังไม่ตาย ทั้งหมดเป็นความผิดพลาด ข้าถูกฝังเพราะคนคิดว่าข้าตายแล้ว—ถูกฝังเร็วเกินไป พ่อแม่ของข้าเองก็คิดว่าข้าตายแล้วจึงออกแสวงบุญ แต่กระนั้นท่านก็เห็นแล้วใช่ไหมว่าข้ายัง

⁶ *Ihai* แผ่นจารึกที่บันทึกเกี่ยวกับคนที่เสียชีวิต (*Mortuary Tablet*)